Ч. 262 Второк 23 падолиста (5 грудня) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45

Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Угодові конференциї. — Анґлїйско-трансвальска війна.)

Вчера по полудни відбула ся довша рада міністрів. — Sonn- und Montags-Ztg. впевнює, що всі вісти ширені із ческої сторони о мнимій близькій димісиї кабінету видумані. Ґр. Клярі тїшить ся повним довірєм корони. Кажуть, що навіть колиб парлямент не призволив на буджетову провізорию, анї не ухвалив квоти, то і в такім случаю не прийде до димісиї правительства. Згідно з будапештеньскими інформациями впевнюють — після згаданої часописи — що вже обдумано спосіб, в який можна би було полагодити наглячі потреби держави без примінюваня §. 14, котрим ґр. Клярі як і доси не хоче управляти. І так вказують на то, що т. зв. переказуючий закон міг би війти в житє поки-що в дорозї звичайного міністерияльного розпорядженя. Продуковані в Австриї скількости цукру, пива і горівки при вивозї до Угорщини записувано би лиш в скарбових властях, а на тій основі пізнїйше прийшло би до обчислень з Угорщиною. До рокуж справа могла би бути управильнена законом. Що-до буджетової провізориї то вказують, що навіть в Угорщинї, державі о много більше конституційній як Австрия, минувшого року не було буджетової провізориї і аж пізнїйше ухвалено єї. Так могло би стати ся без шкоди для держави і в Австриї. Ті способи обдуман і лиш на случай дальшої ческої обструкциї, хоч не страчена надія на ческо-нїмецку угоду.

Що-до тої угоди, то відомо вже, що нїмецка лївиця заявила охоту, засїсти із заступниками ческого народу до переговорів задля уладженя язикового спору в Чехах і згоджувала ся на те, щоби Яворский яко предсїдатель правиці покликав з нїмецкої сторони визначених 8 заступників, та щоби й Чехи вислали 8 своїх відпоручників. В четвер в полудне відбуло ся засїданє виконуючого виділу правиці, на котрім др. Енґель рішучо заявив, що Чехи не можуть згодити ся на переговори лише між ними а Нїмцями, але що при тій нагоді мають бути взяті під обради язикові питаня всїх країв австрийских, чого домагали ся і Русини, Хорвати та Словінці. Длятого домагав ся Енґель, щоби цїлий виконуючий виділ правиці, в котрім заступлені всї народности приступив до таких переговорів. Нїмецка лївиця згодила ся на те і з свого боку визначила до сих переговорів союз предсїдателїв лївиці (Obmännerconferenz). Вечер о 7 ій годинї на запросини Яворского зібрали ся обі сторони в буджетовій салї на спільні наради. З правиці явили ся: Яворский, Білїньский, Дідушицкий, Пальфі, Металь, Енґель, Пацак, Страньский, Барвіньский, Булят, Повше, Фукс, Катрайн, Траінфельс, Діпавлї і Лупул — з лївиці: Бернрайтер, Штірґ, Ліхтенштайн, Люеґер, Функе, Перґельт, Ґрос, Кайзер, Кінк, Гофман-Веленгоф, Швеґель, Гогенбурґер. — Предсїдателем вибрано Яворского, другим Функого. Бернрайтер (з вірноконст. більшости нїмецкої) вказав на конечність полагоди язикового спору і привернене правильної роботи парляментарної і потребу широго обговореня справи. Так само з ческої великої власности Пальфі заявив охоту до примиреня в інтересї держави і всїх народів. Люеґер указував передовсїм на потребу усуненя обструкциї і полагоду державних предложень в палатї. В довшій промові, котра зробила велике враженє, виложив Енґель політичне положенє ческого народу і дороги, які можуть довести до помиреня і полагоди язикового питаня не лише в Чехах і Моравії, але й в усїх краях австрийских. По промові Перґельта, котрий висловив погляди ческих Нїмцїв, опираючи ся на відомій зеленосьвятній проґрамі, забрав голос Пацак і подав головні услівя, які мусять бути тепер переведені, щоби уможливити полагоду парляментарних справ перед новим роком, а тим промостило-б ся допєрва дорогу до великої і трудної роботи, до уложеня основ язикового закона. Наради признано довірочними і відрочено о год. $9^{1}/_{2}$ вечером, а слїдуюче засїданє назначено на суботу 10-ту год. перед полуднем. Серед розправи висловлено гадку, що коли прийде до якогось порозуміня і можна буде засїсти до уклад у язикового закона, тодї буде можна творити підкомітети після країв і народів, покликувати сьвідомих справ дорадників і з поза парляменту і т. п. Настрій вчерашних нарад був вельми поважний, овіяний при тім теплотою і охотою помиреня. — На тім другім засїданю вибрано субкомітет з 10 членів, котрий має обдумати спосіб, в який можна би управильнити тепершну ситуацию і зробити парлямент спосібним до працї. Слїдуюче засїданє угодової конференциї відбуде ся завтра.

Як доносять з полудневої Африки Бури

---

3)

МИСТЕЦКИЙ ЗЛОЧИН.

(З анґлїйского — Родриґа Оттоленґі.)

(Дальше).

— Що ви гадаєте? — спитав надкондуктор.

— О тім? Нам не потребуєте більше журити ся, доси — нема тїни. Крім того, можемо єго все найти, як будемо єго потребувати. Ось єго назвище: Альфонс Торе. Тепер мусимо звернути нашу увагу на иньших подорожних. Чи гадаєте, що та панї згодить ся на розмову зі мною?

— Як того бажаєте, мусить згодити ся, чи схоче, чи не схоче. Атже та річ надто поважна.

— Добре, то пришлїть єї сюди і позвольте менї поговорити з нею кілька слів в чотири очи. Не говоріть їй хто я — лишіть то менї.

За хвилю увійшла женщина висока, груба, що могла мати до сорок пять літ. Коли сїла, Барнес поглянув на неї бистро і потайки.

— Мене прислав сюди кондуктор — відозвала ся — що маєте спільного з моєю справою?

— Нїчого.

— Нїчого? То й чогож....

— Як кажу, що не маю нїчого спільного зі справою, то просто гадаю, що від вас зависить, чи маю попробувати звернути вам каменї, чи нї. Такі справи полагоджую для тої зелїзницї, але коли пошкодований не хоче виступити против зелїзницї, то мусимо лишити справу так як є. Отже чи хочете, аби я заряддив слїдство о крадїж?

— Очевидно, що хочу мати назад мої дорогоцїнности, бо мають велику вартість, але справдї не знаю, чи можу віддати ту справу в руки полїцийного аґента.

— Хто вам сказав, що я аґент?

— Або може не так?

— Так, я аґент — відповів по короткім ваганю Барнес — а що належу до приватного бюра, можу взяти ся до вислїдженя злодія без скандалу. Здаєть ся, що то було причиною, чому ви не хотїли віддати справу в мої руки?

— Ви дуже здогадливі. На кождий случай маю причину, родинні відносини, задля яких бажаю, щоби справа не була публично розголошена.

— Добре, беру то на себе, але мусите менї відповісти на кілька питань. Передусїм адреса і назвище?

— Називаю ся Роза Мічель і мешкаю поки-що у всхідній дїльници, трийцята улиця, ч. 112. Недавно приїхала я з родинного міста, Нового Орлєану, і глядаю тут відповідного мешканя.

— Чи замужна?

— Була; мій муж умер перед кількома роками.

— Ну, а тепер до дорогоцїнностий В який спосіб то стало ся, що ви їдете з такою силою біжутериї?

— Менї не украли біжутериї, лише необправлені дорогі каменї, незвичайної краси диаменти, рубіни, перли, смарагди і иньші. По смерти мого мужа пішов цїлий єго значний маєток на сплату довгів, влучили до того претенсию до одного богатого Італїянця, котрий умер вскорі по смерти мого мужа. Єго наслїдники заключили зі мною угоду, і дали ті каменї в заміну за покрите довгу. Лише що вчера дістала я їх в Бостонї, а нинї вже їх не маю. Ах, то страшне, страшне! Заломила судорожно руки, і по єї лици сплило кілька сльоз.

Барнес про око не дивлячись на неї, задумав ся хвильку.

— Яку вартість представляли дорогоцїнности?

— Сто тисяч долярів.

— Якою дорогою переслано їх вам? — Питанє було просте, і Барнес сказав єго цїлком несьвідомо, тому і здивувало єго враженє, яке оно викликало. Панї зірвала ся з крісла і цїле єї поведенє змінило ся від разу.

— То не належить до річи — відповіла з затисненими устами — Я вже може за богато сказала чужому чоловікови. Прийдіть нинї вечером до мого мешканя, а оповім вам всьо подрібно, коли рішу ся віддати справу у ваші руки. Як нї, нагороджу вам труд. Прощайте.

Барнес в задумі провів єї очима до дверий.

— Менї здаєть ся, що она крутить — шепнув вкінци до себе і повернув до свого вагона, де як раз випитувано двох панів, котрі видко з нечуваною веселостию брали ту річ. Иньші подорожні радо годили ся на ревізию, між тим як Барнес ждав в своїй передїлцї. Вкінци єго терпеливість була винагороджена.

громадять всї свої сили в давних позициях коло Колензо. З того видко, що они хотять спинити анґлїйску армію в еї переходї через ріку Туґелю. — З західного театру війни доносять, що сими днями ведуть ся борби на захід від Кімберлей.

Новинки.

Львів дня 4-го грудня 1899.

— **Презенту** на опорожнену римо-кат. парох!ю в Городенцї надало ц. к. Намістництво о. Едвардови Блядовскому, дотеперішному завідателеви сеї парохії.

— **Вибір президента міста Львова** дра Малаховского затвердив Є. В. Цісар. Завтра відбуде ся зложене присяги.

— **Др. Франц Смолька**, бувший довголїтний президент палати послів, небезпечно занедужав. Лїкарі не роблять вже нїякої надії.

— **Оплати за доручуванє писем і ґазет на провінциональних почтах** будуть знесені з днем 1 січня 1900 на основі міністерского розпорядженя. Зґадане розпоряджене оповіщене в урядових часописях містить також нову почтову тарифу для внутрішної комунікациї, зміни деяких такс для комунікациї з заграницею і деяких постанов в справі відшкодованя, а вкінци заведене нових почтових, телеґрафічних і телефонїчних марок в короновій валютї. З тих змін найважнїйша для публики та, що оплата за звичайні письма до Австро-Угорщини і Нїмеччини лишить ся без зміни, а за звичайні заграничні письма буде виносити 25 сотиків замість дотеперішних 10 кр. Карта кореспонденцийна в Австриї і до Нїмеччини буде коштувати 5 сотиків, а оплата за рекомендоване письма замість нинїшних 10 кр. буде виносити 25 сотиків. Порто посилок під опаскою, що коштувало доси 2 кр. буде знижене на 3 сотики.

— **Зміна власности.** Часописи доносять, що від ордината п. Чарковского Ґолїєвского купив села Загробелю, Петриків і Янївку п. Теодор Серватовский з Буцнева.

— **З руского театру.** Д. 5-ого н. ст. грудня переїздить наш театр з Надвірної до Калуша, де дасть такі вистави: ві второк (5. с. м.) „Попихайло", голосна комедия в 5 актах Шуткевича; в четвер (7 с. м.) „Бідне дївча" оперета в 6 діях Крена; в суботу (9 с. м.) „Честь" комедия в 4 діях Судермана; в недїлю (10 с. м.) „Наші переселенцї" народний образ в 6 діях (перевід з польского „Emigracya chłopska" В. Мидловского, музика Матюка); ві второк (12 с. м.) „Візник Геншель" голосна комедия в 5 діях Гавптмана; в четвер (14 с. м.) „За хлїбом" штука Богдана Лепкого в 5 діях; в суботу (16 с. м.) „Ямарі" оперета в 3 діях Целлєра; в недїлю (17 с. м.) „Баби" комедия в 4 діях Пшибильского.

— **Концерти людові у Львові.** Товариства: „Просьвіта", „Зоря", „Боян", „Академічна Громада" і „Основа" завязали комітет, цїлею котрого є устроюванє людових концертів для Русинів міста Львова, получених з образами сьвітляними на полотнї т. зв. скіоптікону, котрий дістало товариство „Просьвіта" в дарі з Америки від п. А. Бородая. Найблизший такий концерт відбуде ся в день сьв. О. Николая, т. є. в понедїлок, 18. н. ст. грудня с. р., в великій сали „Народного Дому", о 6 годині в вечер. Цїни місць: 30 кр., 20 кр., 15 кр., 10 кр. і ґалерия 5 кр. Докладну проґраму концерту оповістять афіши. Дальші такі концерти задумує комітет устроювати також по всїх передмістях міста Львова. В тій цїли просимо прихильників нашої справи, що мешкають на передмістях міста Львова, щоби взяли нашу гадку під розвагу, обговорили еї з сусїдами, завязали комітет, котрий відтак спільно з нами переведе гадку в дїло. Велику надію покладаємо на уряди парохіяльні, а то тим більше, що в проґраму концертів будуть входити і пісні церковні, як: коляди, псальми і т. п. Всякі письменні і устні поради і поясненя в сїй справі приймає і подає: Михайло Губчак, редактор „Свободи" у Львові, Ринок ч. 10. — За комітет для устроюваня концертів людових: о. *А. Темницкий* і *Михайло Губчак.*

— **Філія „Просьвіти" в Тернополи** оповіщує отсим загальні збори, котрі відбудуть ся в сполученю з вічем господарско-економічним і льосованем всїляких предметів господарских дня 26. н. ст. грудня с. р., о $10^1/_2$ годині перед полуднем, в сали „Gwiazd-и" в Тернополи, (ул. сьвятоіваньска). При сїй нагодї відправить ся заходом товариства тогож Служба Божа в церкві середній, о 9-ій годинї рано, за упокоївших ся членів товариства. — Порядок дневний зборів: а) Справоздане з дїяльности виділу; б) Справоздане касове; в) Вибір виділу; г) Внесеня членів; д) Льосоване над 100 предметів господарских, котрі льосовати можуть лише члени товариства. — Порядок віча: а) „О касах райфайзенівских", реферат: п. Іван Петрушевич, делеґат Виділу краєвого; б) „О комасациї ґрунтів і о користях з неї в господарстві", референт п. Василь Король, делеґат головного виділу „Просьвіти" і учитель господарства. Подаючи повисше оповіщене до прилюдної відомости членів і всїх Русинів з Тернопільщини, о громадну участь просить: *Виділ тернопільскої філії „Просьвіти".*

— **Жертви зелїзниць.** Від 1. серпня 1898 року до 1. серпня 1899 р. на зелїзних дорогах в Сполучених Державах стратило жите 6.859 осіб, а 40.882 лишилось калїками. Поміж убитими було 1.958 зелїзничих робітників, а поміж поранених 31.761. Подорожних було убитих 221, а поранених 2.945. Окрім подорожних і зелїзничих робітників при пригодах на зелїзницях було убитих 4.680 а 6.176 тяжко покалїчених. На 447 зелїзничих робітників забитий один, а калїками став один на 28.

— **Сталеві дзвони.** В Нїмеччинї виробляють великі сталеві дзвони, дуже тревалі з гарним звуком і дешеві. Недавно вилито дзвін, що важить 17.634 клґ. за цїну 23.200 фр. Сталеві дзвони мають майже таку саму форму і такі великі як бронзові, яких уживано доси. Іх прикмети такі самі, лише цїна богато менша.

— **Пробив баґнетом** вояк 30-го полку піхоти у Львові Кароль Люксандер свою любовницю Анну Грушецку підчас забави в шинку при ул. Різницкій, а відтак і себе. Люксандра відвезено до войскового шпиталя, а Грушецку до загального. Комисия полїцийна і войскова розслїдили, що Люксандер знаний вже добре львівскій полїциї, яко налоговий злодій, а при войску як дуже неспокійний дух. Зараз першого дня свого побуту в касарни дістав від офіцира за непослух шаблею, в наслїдок чого утік і аж полїция зловила его і назад відставила до войска.

Дуже хороший молодий чоловік, що міг мати около двайцять шість лїт, вийшов з ч. 8 і зайшов до ґардероби. Барнес пішов за ним до комнати для курячих. Ледве там сїв, коли появив ся инший молодий чоловік, видко другий подорожний зпід ч. 8. Коли той мив ся, кондуктор повів першому о крадежи і просив его о дозвіл на переведенє ревізиї. Неставало ще лиш кілька минут до приїзду на стацию Нового Йорку; всїх подорожних вже зревідовано, лишили ся ще лиш ті два; а позаяк виглядали о много приличнїйше як всї инші, то тим більше було зачудоване кондуктора, коли один з них, скоро представлено ему справу, змішав ся і почав щось толкувати ся.

— Боб, чуєш? Лучила ся крадіж — промовив охриплим голосом, обертаючи ся до товариша.

Лице Боба було покрите піною мила і заки всгів відповісти, мусів єї стерти.

— Ну і що? — спитав вкінци цїлком свобідно.

— Але... але... кондуктор хоче мене ревідувати.

— Цїлком природно. Чогож боїш ся? Таж ти не злодій.

— Нї, але...

— Тут нема нїяких але. Як ти невинний дай ся зревідувати — і сьміючись відвернув ся Боб до зеркала та дуже поволи почав завязувати краватку.

Приятель поглянув на него так, що лиш Барнес міг то зровуміти, бо знав, що Боб був той чоловік, що заложив ся з ним в ночи, що допустить ся злочину і ясне було, що приятель вже его підозрівав.

— Пане кондукторе — сказав вкінци — моє поведенє мусить вам видати ся підозрілим, не можу пояснити чому, але я радо дам себе зревідувати і навіть зависить менї на тім, аби то було зроблене дуже точно.

Ревізия була успішна.

— Ось моя карта; я Артур Рандольф з банкирскої фірми Дж. А. Рандольф і син, а то мій приятель Роберт Мічель; ручу за нею.

При назвищи „Мічель" Барнес здивований нащурив уши, бо то було назвище окраденої дами.

— Дякую, Артуре — сказав Мічель — тепер вже можу сам за себе відповідати.

— Дуже менї прикро, але я мушу також і вас просити о дозвіл переведеня ревізиї, бо то мій обовязок.

— Що то ваш обовязок, любий пане, я розумію і не маю претенсиї, але мимо того рішучо відмавляю і не піддам ся ревізиї.

— Відмавляєте? — крикнули всї хором і тяжко було сказати, хто був найбільше здивований.

Рандольф поблїд, опер ся о стїну; Барнес був дивно порушений.

— То рівнає ся признаню, супротив того, що всї инші подорожні згодили ся — відозвав ся.

Відповідь Мічеля викликала ще більше здиванє, як его вагованє.

— То зміняє річ; коли всї инші згодили ся, то й я годжу ся.

Відтак розібрав ся, але нїчого не найдено, як також і в обох подорожних торбинках. Кондуктор споглядав безсильно на Барнеса, котрий тимчасом виглядав крізь вікно.

— Ну, чи вже на двірци — сказав Мічель — чи можемо вийти з вагонів?

Кондуктор кивнув головою і оба приятелї відійшли.

Ледве зникли, Барнес вірвав ся до противних дверий і не кажучи слова вскочив на степень ваґона, між тим як поїзд поволи заїздив на дворець. Скоро підбіг до чоловіка, що як здавалось ждав на него, шепнув ему кілька слів і відтак оба вернули поволи до поїзду. Небавом висїла і та обрадена панї, а коли вийшла з двірця, товариш Барнеса ішов вже крок в крок за нею. Барнес сам мав вже намір відійти, коли почув легкий дотик на рамени: перед ним стояв Мічель.

— Пане Барнес — відозвав ся — я би хотів з вами поговорити. Чи зробите менї честь, аби з'їсти зі мною снїданє?

— Звідки ви знаєте, що я називаю ся Барнес?

— Доси лиш здогадував ся, але в тій хвили знаю вже певно — відповів Мічель з усьміхкою, що немило вразила Барнеса, бо аґент відчув, що той чоловік підійшов его, але тепер більше як доси рішив ся его слїдити. Привикши скоро рішати ся, приймив запросини, бо прийшло ему на гадку, що коли заключить близше знакомство, не може нїчого втратити, а лиш зискати.

Оба зійшли до гостинної салї і сїли при окремім столику.

— Чи не було би для нас обох найлїпше — почав Мічель, видавши кельнерови відповідні прикази — щоби ми від разу прийшли до якогось порозуміня, пане Барнес?

— Не знаю, що ви тим розумієте.

— Здаєть ся менї, що перед хвилею питали ви мене, звідки знаю о вашім назвищи. Як я казав, я не знав але мав підозрінє. Чи маю вам пояснити чому?

— Очевидно, як вам то робить приємність.

— Може бути, що я зробив дурницю, звертаючи вашу увагу на першу похибку, яку ви в тій грі зробили, бо явно виступаєте против мене, але позаяк я лишив приятеля, щоби з вами поговорити, не можу оперти ся покусї.

— Заждіть трохи, пане Мічель; я не такий дурень, як вам здаєть ся; знаю, що хочете сказати.

— О, справдї? То було би дуже бистроумне

Смерть з голоду. З Нового Йорку, з тої столиці мілїярдерів, де марнотратство переходить всї можливі границї, наспіла страшна вістка, що 30-лїтна жінка, образована і талановита, закінчила своє житє голодовою смертию. П. Евелїну Адамс, що вславила ся повістию „Маріяж-Люттері", найдено в однім комнатї готелю в Новім Иорку неживу. Лікар сконстатував, що причиною смерти був голод, який мучив єї від довшого вже часу.

— **Сензацийний медиоляньский процес** о убийство, довершене перед шести лїтами на Сицилії, під Палермом, на сенаторі Нотарбартолї, відрочено, бо в часї розправи нагромадило ся тілько подробиць, обтяжаючих сицилійского посла до італїйньского парляменту, Паніцолю, що суд постановив зажадати від парляменту дозволу на слїдство против сего посла. Ми подали перед кількома днями вістку про посла Паніцолю, що він має бути провідником сицилїйских розбишак, та що з его розказу убито в ваґонї сенатора Нотарбартолї. Аж до ухвали парляменту в тій справі мусїв бути процес відложений.

— **Тунель під Ґібральтаром.** Французский інжинер, Берліє, представив французскому правительству проект тунелю, що получив би землю Европи з землею Африки. Пляни виготовлені подрібно, обчисляють кошт будови на 123 міліонів франків. Правительство іспаньске заявило, що не має нїчого против будови тунелю. Розходить ся отже ще о дозвіл мароканьского султана. Для Франциї сей проект дуже принадний, бо в разї переведеня тунелю а в нїм зелїзницї, всї французскі кольонїї в північній Африцї, як Альжір, Тунїс були би злучені зелїзничою лїнїєю з Парижем. В недалекій будучности також Фез був би злучений з Суданом і Дагомеєм.

— **Верстви бурштину** віднайдено принагідно в останніх часах, як пишуть з Мемля, при перекопуваню глубокої фоси в майнах ґр. Тишкевича в Курляндиї під прускою границею. Дотеперішні вступні розслїди, ведені під проводом властителя і его урядників виказали, що під $1^{1}/_{2}$-метровою верствою піску і торфу находить ся знана голуба бурштинова земля, в якій є богато кусників бурштину ріжної величини Видобуто кусні вартости 20 карбованців, що позваляє надіяти ся, що небаром стануть там великі копальнї.

— **Невесела пригода злодія.** Київскі дневники пишуть: До кавалерскої комнати п. Х. в Київі закрав ся злодій У., в часї, коли властителя не було дома, але не застав в комнатї нїчого більше, крім цїлого нового одїня, від сорочки до жакета, від шапки до чобіт. А що У. мав на собі стару і подерту одежу, рішив переодїти ся на місци, щоби в сей спосіб не збудити підозріня сторожа при виходї через браму. Тому розібрав ся, але не вспів ще вложити на себе першої складової части нової одежи, як почув, що хтось отвирає двері. Зі страху укрив ся він під ліжком. Лежав там кілька мінут, доки не почув, що з комнати хтось вийшов і замкнув двері на ключ. Тогди виліз з під ліжка, однако на великий страх побачив, що в комнатї нема ніякої одежи, бо чоловік, що вийшов перед хвилею, був також злодієм, що не перебирав ся, але забрав все, що найшов під рукою, а поміж тим нову і стару одїж, не лишаючи навіть сорочки. Зажурений злодій сїв нагий на ліжку, не знаючи, що з собою почати. Виведено его небавом з сего клопоту, бо надійшов властитель мешканя, а заставши в нїм непрошеного гостя, візвав полїцию.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Петербург 4 грудня. Цар з царицею відвідали оногди в товаристві австро-угорского амбасадора бар. Еренталя австроугорску виставу штуки і промислу артистичного устроєну в Петербурзї. Гості оглядали подрібно виставлені предмети задержуючи ся особливо при тих, котрі суть приватною власностию цісаря Франц Йосифа.

Відень 4 грудня. Є. В. Цїсар приймив в суботу по полудни на довшій авдиєнциї міністра судівництва др. Кіндінґера. Тій авдиєнциї приписують велике значінє.

Будапешт 4 грудня. Сторонництво Уґрона ухвалило одноголосно противить ся в парляментї підвисшеня квоти. Всї члени того сторонництва виступлять в палатї з довшими промовами.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		**День**
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Скольього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск в гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск в Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава

посп.	особ.	**Ніч**
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·50	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави руської
	7·20	„ Тернополя в гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^{1}/_{10}$ до $^{30}/_{4}$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^{1}/_{5}$ „ $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$.
	9·11	„ „ „ $^{1}/_{6}$ „ $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова в Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		**День**
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави руської
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Скольього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля

посп.	особ.	**Ніч**
	12·10	З Скольього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·30	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано

Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

— Ви хочете сказати, що я поводив ся як осел, коли промовив у ваґонї, в хвили, як ви вагували ся пристати на ревізию.

— Ну, так остро був би я не сказав; але річ була така: Коли ви пішли за Рандольфом до ґардероби, я став щось підозрівати і вийшов за вами, а коли кондуктор просив мене, аби єму позволити на ревізию, отягав єя я умисне, аби побачити, яке то враженє зробить на вас, а наслїдок був такий, що моє підозрінє замінило ся в певність: я пізнав, що ви полїцийний аґент і я вже тодї не мав ніякої причини опирати ся ревізиї.

— Як я вже сказав, зробив я величезну дурницю; але можете бути певні, що то більше не повторить ся.

— Очевидно тепер знаю, що ви підслухали нашу розмову минувшої ночи, а тепер дуже природно підозріваєте мене о ту крадіж. Але того не можу зрозуміти, що ви не підглядали мене цїлу ніч, почувши розмову.

Барнес нїчого на то не віддовів.

— Я хотів би вас просити о одну річ — говорив Мічель.

— А то має бути?

— Щоби ви нікому не говорили о моїм закладї. Очевидно я тому не можу перешкодити, аби ви не слїдили і вислїдили — коли вам удасть ся.

— О скілько ви допустили ся злочину, вислїджу, — відповів Барнес. Може лежить в моїм інтересі задержати для себе то, о чім я дізнав ся нинї в ночи; але обіцяти вам, то завелике жаданє. Мушу мати за велику свободу діланя відповідно до обставин.

— Добре. Скажу вам, де мешкаю і позваляю вам відвідати мене в кождій порі дня і ночи. Маю комнати в готели в пятій алеї [1]). А тепер позволите, що завдам вам одно питанє: Чи вірите в то, що я допустив ся тої крадежи?

— На то питанє відповім питанем: чи ви єї допустили ся?

— Дуже добре! Бачу, що маю до дїла з рівним менї противником. А тепер — оба ті питаня лишім без відповіди.

III.

Барнес відкриває не мистецкий злочин.

В часї снїданя перейшов мовчки через галю якийсь чоловік. Ніхто не здогадавсь би, аби то робив умисне, бо не дивив ся нї на кого. Однако можна було дійти до внесеня, що Барнес помітив его, бо відвернув ся зараз плечима до него, а то був той сам чоловік, котрий на его приказ пішов за Розою Мічель, коли та відійшла з двірця.

По снїданю оба вийшли з гостинницї, а коли війшли на сходи, поступив ся Барнес трохи на бік, аби дати вільний перехід свому товаришеви. Мічель рукою вічливо дав против того знак і пустив наперед Барнеса. „Чи він мав в тім яку цїль?" — гадали оба, коли мовчки входили на сходи.

Мічель на кождий случай забезпечив собі ту користь, що міг уважати на ідучого перед ним аґента, але здавалось єму, що не було що бачити. Стояв, правда, недбало підпершись той чоловік, що недавно перейшов через гостинницю, коло дверий, але як лиш показав ся Барнес, перейшов півперек улицї, заки его ще Мічель міг побачити, та зник в сїнях супротилежного дому.

Чи оба аґенти замінили між собою якісь знаки порозуміня? Хоч Мічель був досить хитрий, пускаючи перед себе Барнеса, то нїчого не замітив, а однако лучило ся ось-що.

(Дальше буде).

[1]) Аристократична дїльниця Нового Йорку.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).